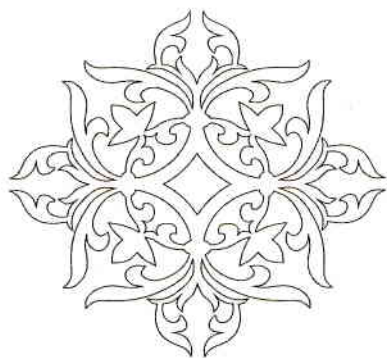

Adrian Hulber

TIAMEL

**Legenda ultimului
Craniu de Cristal**

Oradea, 2020

Capitolul I

Lacul Curcubeu

După o noapte de stăpânire peste regatul ceresc al zeilor, când zeița-lună Akenor și prințesele nocturne întruchipate în chip de stele se pregăteau de culcare, zeul-soare Akatan se trezea din lumea magică a viselor. Nu după mult timp, razele sale aurite, aducătoare de lumină și viață, mângâiau cu căldură și tandrețe dealurile străjuite de arbori milenari. Alintate de adierea vântului jucăuș, frunzele multicolore își schimbau paleta de culori în fiecare clipă, iar printre crengi, păsări nemaivăzute se întreceau în acrobații aeriene. Dacă un călător rătăcit s-ar fi încumetat să treacă dincolo de înălțimi, odată ajuns pe partea cealaltă, în fața ochilor i s-ar fi desfășurat un peisaj edenice ce cuprindea un lac întins al cărui țărm nordic părea să fi fost înghițit de linia orizontului.

În fiecare dimineață, un pictor invizibil desena cu penelul său fermecat un imens pod multicolor care unea, asemenea unei bolte arcuite, țărmul de vest cu țărmul de est al Lacului Curcubeu. Luând în stăpânire

Respect pentru oameni și cărți

cerul parnasian, soarele se oglindea în frunzele zdrențuite ale copacilor de pe țărm, transformând bobیțele străvezii de rouă în mici diamante sclipitoare. După noaptea ploioasă, apele lacului începuseră să freacă de viață. Peștii-licurici țâșneau din adâncurile pline de viață cu duiumul, pentru ca apoi, după o scurtă zbențuială prin aer, să recadă în apa cristalină. Mustăcilă, mamiferul acvatic cu mustăți lungi de un metru, aștepta, la fel ca în fiecare dimineață, resturile delicioase de mâncare oferite gratis de copiii străbunilor.

Lacul Curcubeu era presărat cu șapte insulițe pe suprafața cărora se puteau zări, prin desişul copacilor-răsuciți, acoperişurile caselor. Dar străbunii nu locuiau doar pe insule. Un oraș întreg se făcea văzut între dealuri și țărm. Clădirile, așezate de-a lungul țărmului, construite din piatră și lemn, demascau o arhitectură ciudată, ieșită din comun pentru privirile unui om, dar firească pentru parnasieni. Debarcaderele adăposteau corăbii și bărci de toate felurile, unele cu pânze, altele cu vâsle, toate având un singur scop: să-și poarte proprietarii pe întinderea străvezie a lacului, printre insule și chiar mai departe, spre țărmul nordic.

La capătul unuia dintre debarcadere, o fetiță cu părul buclat și ochii căprui îl aștepta, nerăbdătoare, pe lacomul Mustăcilă. În mâna dreaptă ținea un coșuleț împletit din nuielușe aurii, plin ochi cu resturi apetisante de mâncare. Pe jumătate adormită, Lara se străduia să admire splendoarea curcubeului. Privind magnificul amestec de culori spectrale, ea își amintea învățăturile pictorului Altamont, maestrul culorilor: roșul simbolizează căldura și dragostea, portocaliul – sănătatea și forța, galbenul reprezintă dragostea de cunoaștere, verdele – puritatea naturii, albastrul – spiritualitatea și meditația, violetul – reculegerea și pocăința, iar albul inocența. Deodată, atenția fetiței fu atrasă de mișcarea ciudată a apei; din adâncuri își făcu apariția o pereche de mustăți impresionante, urmate de un cap triunghiular, aplatizat, de culoare verzuie. La câțiva metri depărtare, alte câteva perechi de mustăți țâșniră din apele lacului, însoțite de aceleași capete aplatizate, în continuarea cărora se puteau zări trupurile lucioase, lungi de doi metri și înzestrate cu câte o coadă respectabilă. Cuprinsă de fericire, Lara își agită brațul stâng prin aer și strigă entuziasmată:

– Iată-te, caraghiosule! După câte văd, ți-ai adus la ospăț și prietenii înfometați!

Dacă o ființă umană ar fi ieșit indiferentă din casă în acest moment, cu gândul să meargă la magazinul de alături, ar fi deschis ușa acestuia și s-ar fi trezit brusc pe marginea unui lac necunoscut, în prima clipă ar fi fost convinsă că e victima unei halucinații. Cu greu i-ar fi trecut prin cap ideea că ar fi posibil să fi pătruns într-o dimensiune paralelă. Privind cu mai mare atenție în jurul său, omul ar fi descoperit că *ceilalți* oameni din jurul lui poartă haine de epocă, care nu mai sunt de mult la modă. Total debusolat, va încerca să comunice cu ei și va constata surprins că aceștia nu numai că se uită la el ca la o stafie, dar vorbesc într-o limbă absolut necunoscută. Se va apropia apoi de fetița ciudată care gesticulează veselă la capătul debarcaderului ce nu ar trebui să fie *acolo*, dar va rămâne uimit să constate că, încercând să-i vorbească, aceasta o va rupe la fugă, țipând de parcă ar fi văzut o arătare din altă lume, numai că...

Fetița își adânci mâna în coșulețul auriu, apoi, cu gesturi grăbite, scoase bunătățile mult așteptate și le aruncă spre luciul apei. Rostogolindu-se prin aer, resturile ademenitoare de mâncare se îndreptară aidoma unei ploii de meteoriți direct spre gurile căscate ale mamiferelor verzui. Cu agilitatea unui acrobat, Mustăcilă țâșni din apă ca o săgeată, înghițind din zbor bunătățile căzute din cer, spre hazul străbunilor care stăteau la povești în preajma debarcaderelor. Bărcile și corăbiile fuseseră pregătite, de cu seara, pentru o nouă zi de negustorie sau pentru obișnuitele plimbări de relaxare. Navigând printre cele șapte insule, străbunii călătoreau spre țărnul opus unde se afla orașul negustorilor, mărețul Radas. Aici se găseau, pare-se, de toate. De la magazine de antichități, anticariate pline cu manuscrise și cărți străvechi până la dughene ce duhneau a licori, ierburi și rădăcini miraculoase.

Să revenim însă la micuța Lara care cu multă dragoste și pasiune își hrănea prietenii acvatici, spre desfătarea acestora. Atenția îi fu atrasă de silueta zveltă a unei bărci cu pânze ce se ivise, ca o siluetă fantomatică, dinspre larg. Ambarcațiunea despica alene apele lacului, apropiindu-se, cu precauție, de marginea debarcaderului străvechi în apropierea căruia avea loc festinul mustăcioșilor. Era Gedo, prietenul de familie al Larei și maestrul inegalabil al fluierului, în același timp.

– Prinde! strigă el aruncându-i cu dibăcie capătul unei frânghii.

Respect pentru oameni și cărți

Lăsând coșulețul gol să cadă pe podeaua debarcaderului, Lara prinse funia și o legă, într-un adevărat stil marinăresc, de balustrada acestuia.

– Mulțumesc, binefăcătoare a peștilor hidoși! zise băiatul aplecându-se spre fundul bărcii de unde ridică, oftând a lene, un pachet învelit în pânză albă. Cu un gest abil, aruncă pachetul la picioarele micuței Lara.

– Hei, Gedo! exclamă fetița. De ce îl numești pește hidos pe prietenul meu Mustăcilă? Pentru că, dac-ar fi să facem o comparație între felul în care arăți tu în acest moment și felul în care arată el...

– Înțeleg ce vrei să spui, dar, după o noapte de călătorie pe apele cuprinse de stihii nemaivăzute, nu poți arăta ca scos din cutie, drăguță! În ceea ce-l privește pe Mustăcilă, știi bine că am glumit!

– Pot să te întreb pe unde ai hoinărit sau... e secret? Pentru că de trei zile în Cardas se întâmplă un lucru de neimaginat: fluierul tău e mut ca un pește. Nu se aude nici măcar o notă muzicală, darămite o melodie întreagă!

Speriat, Gedo își verifică buzunarul interior al hainei. Instrumentul muzical se odihnea cuminte la locul lui, așa că băiatul respiră ușurat.

– Ești o persoană foarte secretoasă, continuă Lara. Dispari așa, fără să spui nimic? Ce e în pachetul acela misterios? Nu cumva ai pus mâna pe harta vreunei comori pierdute pe care acum ai găsit-o și vrei s-o păstrezi doar pentru tine?

– Voi, fiicele străbunilor, sunteți curiozitatea întruchipată, oftă Gedo. Ei bine, astrologul Mordel mi-a dat temă de vacanță să-i aduc de la biblioteca din Radas câteva cărți importante pentru Observatorul Astronomic și mi-a spus verde-n față, subliniind: „Tu ești *singurul* în stare să rezolve o asemenea problemă de mare importanță științifică”. Și... iată-mă! E vorba de cărți și manuscrise străvechi ce conțin informații despre constelații, stele, planete și... așa mai departe. Treburi de străbuni învățați.

– Ai parcurs un drum atât de lung doar pentru niște cărți? Bănuiesc că sunt cărți importante, interesante și pline de mister.

– Pline de mister pentru neinițiați ca tine, dar pentru mine, care le-am citit pe toate în drum spre casă, nu mai reprezintă niciun secret, continuă Gedo cu lăudăroșenia.

– Cred că e o plăcere să citești cărți plutind pe întinderea lacului

Într-o bărcuță fragilă la lumina fulgerelor și în compania trăznetelor! răsă Lara. Ei bine, recunosc că ești cel mai talentat muzicant de pe țărmurile Lacului Curcubeu, dar mă întreb cum ai reușit să navighezi de unul singur pe timp de noapte? Nu ți-a fost teamă de stihiiile acelea nemaivăzute ce s-ar fi putut năpusti asupra ta, răsturnându-ți barca?

– În primul rând, uită-te la mine: arăt eu ca un fricos? În al doilea rând, și dacă tot ești curiozitatea întruchipată, țin să te informez că m-a însoțit bătrânul Gallun, străbunul singuratic de pe insula Lebedelor. Avea treabă pe insula Templului lui Uriel, drăguță! Iar de acolo până aici, în Cardas, e doar o aruncătură de băț. Un fleac!

– Mda! Pentru un aventurier curajos ca tine, totul e un fleac! Din păcate, coșulețul cu fărâmiturile lui Mustăcilă s-a golit. Cu alte cuvinte, trebuie să o șterg spre casă.

– Mai am o mică rugăminte, o opri Gedo prinzând-o cu delicatețe de mână dreaptă. Poți să-i duci tu profesorului Mordel cărțile? Îl găsești la Observatorul Astronomic sau, dacă nu, atunci la el acasă. Pentru că nu vreau decât să le dau deșteptarea făpturilor-păsări și să le încânt auzul cu noile melodii compuse de mine, continuă el arătând cu capul spre arborii de pe țărm.

– Cu plăcere, leneșule, dar să știi că-mi rămâi dator! Pe veșnicie!

– Încă o întrebare, ocrotitoare a peștilor caraghioși: ai vreo bănuială pe unde își petrece timpul năbădăioasa Ti?

– Ba bine că nu! Dacă tot ai treabă cu ființele acelea miciute, caut-o prin frunzișul des al copacilor-răsuciți, pentru că pe acolo o fugărește pe Daya, regina lor. Iar acum trebuie să plec, mai spuse fetița strângând pachetul cu cărți sub brațul drept. Îți doresc o zi plăcută, Gedo!

De-a lungul țărmului, între debarcadere și casele străbunilor, se afla un adevărat parc natural presărat din loc în loc cu copaci uriași. Vântul sufla șiret, ca o iscoadă invizibilă, deranjând crengile și frunzișul arborilor ale căror trunchiuri ciudate se încolăceau până sus, subțindu-se spre vârf. Băiatul se îndreptă spre un pâlcc de copaci în care bănuia că făpturile-păsări leneveau încă la adăpostul frunzelor zdrențuite. Aceste ființe au aspect uman, iar comportamentul lor, în general, se aseamănă cu cel al oamenilor sau al străbunilor, în cazul de față. Sunt spirite binevoitoare, uneori puse pe șotii și glume, încarnate în ființe de porții mici. Înălțimea lor rar depășește optzeci de centimetri. Ai spune

că sunt oameni sau străbuni care au uitat să mai crească. Mulțumită caracterului lor sociabil, erau considerate cețateni cu drepturi depline ai planetei Parnas. Dar cel mai mult le plăcea să trăiască în păduri unde își făcuseră în arborii milenari căsuțe din crengi înădite cu dibăcie. De-a lungul timpului, își doriseră atât de mult să poată zbura ca păsările cerului, încât, la un moment dat, Creatorului i se făcuse milă de ele și le cadorisise cu câte o pereche de aripi. Uneori, când cădeau în extaz și voiau să se dea în spectacol, aripile deveneau luminescente și puteau să lase în urma lor dăre de lumini colorate, făcându-le să semene pe întuneric cu niște comete în miniatură. Nefiind parnasieni sau îngeri adevărați, străbunii le-au dat un nume simplu, format din două cuvinte: făpturile-păsări.

Nedespărțit de fluierul lui neprețuit, Gedo îl scoase din buzunarul interior al hainei cu gesturi de profesionist, îl apropie de buze și începu să sufle în el. Din capătul opus al instrumentului, notele muzicale începură să curgă ca o cascadă de sunete cristaline, transformându-se apoi în minunate melodii plăcute auzului. În copacii-răsuciți nu se întâmplă însă nimic deosebit, făpturile-păsări părând a fi cu totul dezinteresate de talentul lui inegalabil. Deodată, într-un arbore aflat la o distanță de câțiva metri, frunzele prinseră a se mișca într-un mod nefiresc. Fâlfâind disperată din aripi, o ființă liliputană țâșni panicată din frunziș. În urma ei, rămase doar ecoul unei voci angelice:

– Te prind eu data viitoare, Daya! Dacă crezi că te poți furișa ca o nălucă, ascunzându-te de mine la nesfârșit, te înșeli amarnic! Cobor într-o clipă, draga mea *regină!*

Din vârful arborelui se auzi un zgomot de crengi rupte, și vocea angelică se transformă într-un țipăt de spaimă:

– Vai de mine, cad!...

În clipa următoare, zgomotul se amplifică și țipătul de spaimă deveni un strigăt lung și sonor:

– Bim-bam... Buum!...

În același timp cu ultimul „Buum!”, o făptură diafană, născută parcă din basmele cu prințese și zâne ale străbunilor, ateriză pe pajiștea împodobită cu flori pictate în toate nuanțele spectrului solar. Părul alb, decorat cu șuvițe aurii, îi aluneca pe brâu. Trăsăturile feței erau regulate, de o frumusețe desăvârșită, dar expresia figurii era blândă și

plăcută, iar ochii mari, la fel de albaștri precum cerul parnasian, aveau strălucire deosebit de simpatică și spirituală. Din poziția în care căzuse, părea să cerceteze bolta cerească stăpânită de zei. Pentru câteva clipe, făptura rămase întinsă pe spate, cu brațele întinse în lateral. Ochii ei strălucitori priveau cu insistență stolul de păsări care, bătând maiestuos din aripile multicolore, tocmai traversau în zbor apele străvezii ale Lacului Curcubeu. Apoi își îndreptă brațele spre înălțimile decorate cu nori răzleți, albi și pufoși, încercând să atingă zburătoarele cerului sau poate imaginându-și că zboară alături de ele. După un scurt moment de meditație, se ridică cu vioiciune în picioare și începu să-și curețe rochița de crenguțele, frunzele și firele de iarbă ce se agățaseră de ea în timpul căderii. Portocalie, legată la mijloc cu o curelușă de culoare maro, rochița înveșmânta trupul suplu al unei ființe care, dacă stăm să-i socotim vârsta după timpul pământesc, ar fi avut vreo șaisprezece ani. La fel cum luminița pe care o vezi noaptea pâlpâind la colțul unei străduțe îți întărește convingerea că acolo se află un felinar, tot așa și cele două protuberanțe luminescente, abia vizibile, ale umerilor săi îi trădau originea celestă: era o fiică a cerului.

Renunțând la serenadele dedicate făpturilor-păsări, Gedo se apropie de copacul buclucaș cu pași repezi și spuse:

– Salutare, Ti! Iar ai căzut din copac, neastâmpărato? Degeaba o tot fugărești pe Daya; dacă zeii nu-ți vor dărui harul de-a zbura, nu vei reuși niciodată să o prinzi!

– Voi primi, poate, acest *har* mai repede decât vei deveni tu un adevărat maestru al muzicii. Deocamdată, ai doar un simplu fluier de lemn, îi răspunse Ti privindu-l în ochi cu furie. În al doilea rând, legile fizicii care guvernează lumea voastră, plină de înțelepți, filosofi și muzicanți ca tine, nu ne permit tuturor acest privilegiu. Pe planeta Parnas doar făpturile-păsări se pot bucura de avantajele lui. Pentru cei ca mine, cele două prelungiri energetice ale corpului eteric real, ascuns sub acest *înveliș* material căruia tu îi spui „Ti”, sunt doar însemnele speciei și ale rangului nostru. La fel cum pentru tagma muzicanților din care tu faci parte, reprezentativ este fluierul tău enervant! Dar dacă te deranjează imaginea însemnelor mele, abia vizibile de altfel, le pot face să dispară oricând. Acum ai înțeles?

– Ciudată poveste, râse Gedo. Mă întreb, totuși, cum de-ai reușit să

Respect pentru oameni și cărți

călătorești din al doilea Cerc până aici? Hmm! Probabil că ciudatul tău strigăt de „luptă” te-a ajutat...

Ochii lui Ti se subțiară, părând a fi gata să lanseze un potop de tunete și fulgere.

– Din respect pentru *specia* din care eu fac parte, te sfătuiesc să nu-ți bați joc de strigătul meu de luptă, mare... muzicant ce ești!

– Cum sună? Bim-bam-bum? Ce caraghios! Mai bine ascultă melodia unui artist adevărat, acela fiind chiar eu!

Din nefericire, tânărul Gedo nu reuși să-și demonstreze talentul inegalabil, deoarece degetul arătător al lui Ti astupă, cu o delicatețe prefăcută, capătul opus al fluierului.

– Dragă Gedo, nu vrei să-ți arăt poziția de luptă a îngerilor rebeli? Măcar... un pic? Îi propuse ea cu glas mieros.

– Aș putea să refuz o ființă din *specia* ta? Bineînțeles că vreau, ba chiar nu mai pot de curiozitate, acceptă băiatul etalând un fals interes.

– În acest caz, privește cu atenție: piciorul stâng și brațul stâng în față, piciorul drept și brațul drept în spate, apoi...

– Apoi, bla, bla, bla! râse Gedo.

– Și apoi, continuă Ti nestingherită: Bim-bam... buum!

Cât ai clipi, pumnul drept al năbădăioasei Ti se repezi cu hotărâre spre burta lui Gedo. Neașteptându-se la una ca asta, ochii artistului din Cardas deveniră la fel de mari cât două cepe. Ducându-și mâinile la burtă, gura i se deschise cu o grimasă de uluire, iar fluierul său neprețuit se rostogoli tăcut pe covorul de iarbă și flori gingașe.

– Au, proasto! urlă el aplecându-se să-și ridice instrumentul muzical. Tu nu ești un înger căzut, ești un înger căzut în cap! Nu mai vorbesc cu tine, să știi! Locul tău potrivit e în gașca lui Azazel pe Muntele-cu-Vârful-în-Jos! continuă tânărul parnasian îndepărtându-se grăbit.

Trezită ca dintr-un vis urât, Ti își prinse capul între palmele catifelate.

– Iartă-mă, prietene Gedo! Nu am vrut să-ți fac rău, iartă-mă, te rog...!

Din păcate, cuvintele de împăcare nu mai ajunseră la urechile băiatului. Înconjurat de micuțele făpturi înaripate, acesta dispăruse ca o nălucă printre trunchiurile bătrânilor copaci-răsuciți. Ființa celestă se

Respect pentru oameni și cărți.

lăsă în jos, apoi, sprijinindu-și capul angelic de genunchiul stâng, părea să se fi cufundat în oceanul regretelor.

În cele din urmă, Gedo reuși să scape de armata micuțelor ființe trezite din toropeală, în fruntea cărora se afla regina Daya, „inamicul” numărul unu al năzdrăvanei Ti. Cu pași repezi, el se îndreptă spre drumul pietruit ce lega țărmul lacului de orașul străbunilor. Cu toate că era dimineață, abia aștepta să tragă un pui de somn. Biblioteca din Radas și cărțile de astronomie, traversarea Lacului Curcubeu în toiul nopții, cicăleala bătrânului Gallun de pe insula Lebedelor, plus bumbăcea la năzdrăvanei Ti, toate aceste întâmplări nefirești îl determinau să-și calculeze viitoarele acțiuni cu mai mare atenție. „Pe toți sfinții! Jur că s-au adunat prea multe probleme pentru o singură zi!” cugetă el continuându-și drumul spre casă.

***

Într-una dintre casele orașului Cardas locuia străbunul Goruk, bu-nicul de suflet al lui Ti. Locuința acestuia era aranjată în stilul extravagant al parnasienilor. Mobilierul, confecționat din trunchiurile uscate ale arborilor răpuși de trecerea mileniilor, avea diferite forme și decora, într-un mod util, dar și plăcut, atât parterul, cât și etajul casei unde se afla camera lui Ti. Pereții acesteia fuseseră pictați în toate culorile curcubeului, în timp ce tavanul era împodobit cu imaginile celor mai importante stele vizibile de pe planeta străbunilor. Patul fusese îmbrăcat cu cearșafuri de culoarea cerului, iar plapuma și perna îi ofereau priveliștea norilor parnasieni.

Dar să revenim la bătrânul Goruk. Filosof remarcabil, cititor în stele și iubitor al cărților străvechi, își petrecea o mare parte a timpului la Observatorul Astronomic sau în biblioteca lui personală. Cărți voluminoase de filosofie, astrologie, alchimie și magnetism ocupau jumătate din masa dreptunghiulară de care își sprijinea coatele până noaptea târziu. În acest moment, Goruk medita la esența lumii sale, Al Treilea Cer. Aici, legile fizicii și ale chimiei sunt diferite față de cele existente în Lumea Materială. Raportate însă la *substanța* din care era construită lumea lui Goruk, practic, ele se manifestă la fel. Universul lui Goruk, Al Treilea Cer, este format din trei Cercuri: în primul Cerc locuiesc îngerii iluminați (numiți și Învățătorii Iluminați) care nu sunt altceva